

РЕШЕНИЕ

№ 37544

гр. София, 13.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Жана Петрова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8604** по описа за **2025** година докладвано от съдия Жана Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Д. С. К. подадена чрез адв. М. М. и чрез адв. Ж. Ж. и двете срещу Решение № 2492/05.07.2025 г., постановено по АНД № 5807/2024 г. по описа на Софийския районен съд (СРС) с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-4332-026680 от 16.12.2022 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция СДВР“ в частта, с което на Д. С. К. с ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП - глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца.

В касационните жалби са изложени доводи за нарушение на закона и съществено нарушение на процесуалните правила - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно процесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Твърди се нарушение на принципа „non bis in idem“, поради което се иска прекратяване на административно наказателното производство по отношение на повдигнатото в АУАН обвинение по чл. 104б, т.2 от ЗДвП. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление. Претендират се разносски – адвокатско възнаграждение на адв. Ж. Ж..

В съдебно заседание касаторът не се явява лично, представлява се от адв. М. и адв. Ж.. И двамата искат касационните жалби да бъдат уважени.

Ответникът – началник група в Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел "Пътна полиция", в писмен отговор, подаден от юрк. П., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира разности за юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание ответникът не се представлява.

Участващият по делото прокурор дава заключение, че касационната жалба е неоснователна а решението на СРС правилно и законосъобразно.

Административен съд София град, XV касационен състав намира, че жалбите са подадени в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което са допустими.

Разгледани по същество, жалбите са неоснователни.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 22-4332-026680/16.12.2022 г., издадено от Началник група в СДВР, отдел „ Пътна полиция“ СДВР, с което на Д. С. К. на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ са наложени административни наказания: глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца за нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 05.12.2022г. в 01.00 часа Д. С. К. управлявал лек автомобил БМВ 318 ЦИ с рег. № Т., собственост на Н. С. Ч., в присъствието на друго лице Р. Д. Д., в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. На кръстовището с [улица]водачът извършвал резки маневри като „дрифти“ въртял МПС-то в кръг и преднамерено извеждал същото извън контрол. Поради извършените от него действия К. бил спрял като водач на МПС-то за проверка на ул. "проф.Ц. Л." №125 от старши полицаи Д. С. Н. при ОПП СДВР и старши полицаи А. Т. А. при ОПП СДВР. При проверката е установена самоличността на водача на лекия автомобил като Д. С. К. с ЕГН: [ЕГН] и на пътувалото с него лице Р. Д. Д., ЕГН: [ЕГН]. Двата старши полицаи поискали съдействие от ОДЧ 08 РУ СДВР, което се изразявало в пристигането на място на екип на ОПП СДВР за съставяне на акт за извършване на административно нарушение на водача, както и за извършване на проба за наркотични вещества на водача на лекия автомобил.

По подадения сигнал на място пристигнал екип на ОПП СДВР в състав от младши автоконтрольор В. Г. Д. и младши контрольор Н. Л. Л.. На К. била извършена проверка за употреба на наркотични вещества с DrugTest 5000 с фабричен № ARPJ-0013, който отчетел положителен резултат за употребата на канабис – 25 и на водача мл. автоконтрольор Л. издал талон за медицинско изследване, с който К. бил насочен за даване на проба за употреба на наркотични вещества. Въз основа на показанията на свидетелите-очевидци и изготвените писмени сведения, В. Д., младши автоконтрольор при ОПП СДВР, съставил срещу Д. К. на място, АУАН Серия ГА № 809091/05.12.2022г. Като нарушение му вменил, че в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]като управлявал лек автомобил БМВ 318 ЦИ с рег. № Т., собственост на Н. Ч., е използвал пътя не по предназначение, като е извършвал резки маневри, дрифти и като върти МПС-то в кръг, преднамерено извежда МПС-то извън контрол - нарушение по чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Отделно от това в АУАН е вменено като нарушение на водача и извършено друго нарушение - управление на лекия автомобил след употребата на наркотични вещества или техни аналози.

С протоколно определение от 16.10.2023г. по НОХД № 2079/2023г. по описа на СРС съдът е одобрил постигнатото между страните споразумение, с което на подсъдимия Д. С. К. е наложено наказание за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК при условията на чл. 55, ал.1 от НК - лишаване от свобода за срок от 6 /шест месеца, чието изтърпяване на основание чл.

66 от НК е отложено за срок от 3 /три/ години като на основание чл. 55, ал.3 от НК не е наложено кумулативно предвиденото наказание "глоба". Отделно от това на основание чл. 343г, вр. чл. 343б, ал. 3, вр. чл. 37, ал.1, т.7 от НК е наложено на подсъдимия наказание "лишаване от право да управлява МПС" за срок една/ година и на основание чл. 59, ал. 4 от НК е приспаднато времето, през което подсъдимият е бил лишен от правото да управлява МПС, считано от 05.12.2022г.

Въз основа на АУАН, е било издадено от Г. В. Б. – началник група в СДВР в отдел "Пътна полиция" на СДВР - атакуваното Наказателно постановление № 22-4332-026680 от 16.12.2022 г., с което на Д. С. К. е наложено административно наказание, както следва: 1. на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП - глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца.

За да потвърди НП в оспорената част районният съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно и издадено от компетентен орган, като по безспорен начин се установява извършването на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и лицето, което следва да бъде санкционирано.

Въз основа на установената фактическа обстановка касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал.1 от АПК.

Обжалваното решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на обжалваното НП. Фактическата обстановка по делото е правилно установена при спазване на принципите на чл. 13 и чл. 14 НПК, във вр. с чл. 84 ЗАНН.

Събрани са писмени и гласни доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване.

Обосновано и въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства районният съд е приел, че касаторът, извършвайки описаните маневри съзнателно е нарушил забраната по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Противно на възражението в жалбата за противоречие в мотивите на обжалвания съдебен акт, настоящият съдебен състав, намира, че възприетата от районния съд фактическа обстановка напълно съответства на събраните по делото писмени и гласни доказателства.

В случая както в АУАН, така и в НП ясно са описани действията на санкционираното лице, възприети от наказващия орган като нарушаващи забраната по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. В този смисъл е налице съответствие между фактически описаното и установено изпълнително деяние и неговата правна квалификация /от гл. т. на посочената като нарушена законова разпоредба и приложената санкционна норма/ за формиране на еднозначен правен извод по фактите и по приложението на закона и в какво точно се изразява деянието на санкционираното лице, възприето от административно-наказващия орган като съставомерно такова по чл. 175а, ал. 1 пр. 3 от ЗДвП. Действията по управление на МПС от страна на ответника са доказани като несъвместими с ползването на пътя по предназначение, както и че тези действия са били умишлени. Същият е бил спрян за проверка от полицейските служители именно заради неговото поведение на процесната дата, час и място, изразяващо се в извеждане на автомобила при горе посочените резки маневри извън контрол.

Както в АУАН така и в НП достатъчно ясно е описано нарушението, което се изразява в извършване на резки маневри като „дрифти“ върти МПС-то в кръг, преднамерено извежда МПС-то извън контрол на път отворен за обществено ползване. Така индивидуализирано и описаното нарушение напълно удовлетворява изискването на чл. 42, ал. 1, т. 4 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН.

Разпоредбата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП ясно посочва, че на водача е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, поради което и това е единствената допустима цел за използване на пътя. Извеждането на автомобила извън контрол чрез резки маневри в никакъв случай не представлява използване на пътя в съответствие с основната цел за това - за превоз на хора и товари. Без значение за съставомерността на нарушението по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП е продължителността на действията на МПС извън контрол, достатъчно е да е налице преднамерено извеждане на моторното превозно средство извън контрол, причиняващо загуба на сцеплението между част от колелата. Изводите на съда, че метеорологичните условия и наличието на незначително количество дъжд, не могат да се кредитират като причина за умишленото въртене на задните колела на автомобила по начина описан в АУАН са правилни.

Споделят се и изложените от районния съд мотиви относно липсата на основание за приложение на чл. 28 ЗАНН, които не следва да се преповтарят.

По наведените твърдения в една от жалбите относно недопустимост на административно наказателното производство поради факта, че въз основа на една и съща фактическа обстановка извършителят е бил привлечен към административна и към наказателна отговорност, настоящият съдебен състав счита, че в конкретния случай са извършени административно нарушение и престъпление, като наказанието би следвало да се изтърпява поотделно за всяко едно от тях.

В настоящият случай извършеното нарушение се изразява в това, че водачът като управлява лекия автомобил е използвал пътя не по предназначение, като е извършвал резки маневри, като върти МПС-то в кръг и преднамерено извежда МПС-то извън контрол - нарушение по чл. 104б, т. 2 ЗДвП, а извършено престъпление се изразява в управление на лекия автомобил след употребата на наркотични вещества или техни аналози – престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК.

Разпоредбата на чл. 104б, т. 2 ЗДвП въздига в административно нарушение неспазването от водач на МПС на забраната да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В обстоятелствената част на АУАН е повдигнато обвинение за управление на лекия автомобил след употребата на наркотични вещества или техни аналози - престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, което не е идентично по своя фактически състав и обект на защита с нарушението по чл. 104б, т. 2 ЗДвП. В наказателното постановление е посочено само нарушението по чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Липсва идентичност между фактическото обвинение повдигнато с НП - неспазването от водач на МПС на забраната да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари и установеното в АУАН поведение на същия водач – управление на лекия автомобил след употребата на наркотични вещества или техни аналози. Съществува и разлика във вида на обществените отношения, които се засягат в двата случая и които са обект на защита: нарушението по чл. 104б, т. 2 ЗДвП засяга обществените отношения свързани с обществения ред и спокойствие, тъй като се извършва на обществени места, улици, създавайки шум и безредици и нарушава обществен интерес от правилното използване на обществената инфраструктура тъй като се променя нейното предназначение, докато при управлението на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, се засягат обществените отношения свързани с безопасност на движението, при

повишен риск от ПТП, които застрашава живота и здравето както на водача така и на останалите участници в движението, нарушават се основните правила за безопасност свързана с имуществените, социални и здравни отношения с оглед възможните последици и материални щети които биха настъпили в следствие на последвали инциденти като трайни увреждания включително и летален край.

За да се отграничи едно деяние от множество такива, трябва да са налице кумулативно следните елементи от субективна и обективна страна. Деянието трябва да се характеризира с единство на решението, въз основа на което е предприето съответното действие или бездействие, насоченост към една определена цел, да е провокирано от определена потребност, а от обективна страна – предприетото действие или бездействие да е извършено при определени условия на време, място и обстановка.

Няма спор относно идентичността по отношение на времето и мястото на извършените административно нарушение и престъпление, но тя не води до извода, че с едно деяние са осъществени в условията на идеална съвкупност съставите на административно нарушение и престъпление, тъй като не е налице пълна тъждественост между фактическите състави и обекта на защита. Разликата в изпълнителните деяния и/или в обекта на защита сочи на основание за ангажиране на двата вида отговорност на субекта наказателна и административно-наказателна.

Изведената от наказателно-правната теория и съдебна практика формулировка за единство на деянието следва да намери приложение при изясняване на въпроса за единство на деянието в административно-наказателното право, както и при осъществяване на състав на административно нарушение и на престъпление с едно деяние. Ако някой от посочените елементи липсва, то тогава деянието не е едно единствено, а са налице поне две отделни деяния. Сравнението между фактическото обвинение, отправено с НП и елементите на престъпния състав по чл. 343б, ал. 3 от НК сочат на извод за липса на идентичност между административното нарушение, за което е наложено административно наказание и установеното в хода на производство поведение квалифицирано като престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, извършено от К.. Характерно за конкретния случай е и засягането на различни по характер обществени отношения, които се защитават съответно от нормите на наказателното и административното право. В този смисъл е Тълкувателно решение № 51 от 29.12.1978 г. по н.д. № 50/ 1978 г. на ОСНК на ВС, според което, ако „деянието засяга два различни обекта на защита”, лицето следва да носи и наказателна, и административно-наказателна отговорност. С оглед на гореизложеното и предвид факта, че двете деяния не се припокриват се аргументира извода, че е неприложимо постановеното в т. 3.1 от ТР № 3 от 22 декември 2015 г. на ОСНК на ВКС по тълкувателно дело № 3 по описа за 2015 година, а именно: 3.1. Деецът не следва да носи едновременно наказателна и административно-наказателна отговорност в случаите, когато с извършеното от него деяние са нарушени едновременно наказателна и административно-наказателна норма с различни обекти на защита, доколкото с действията си извършени на 05.12.2022г. в 01.00ч. К. е осъществил състава на две отделни деяния.

Конкретната преценка относно характера на административно-наказателното производство е в правомощията на съответния решаващ съдебен състав, поради което настоящият съдебен състав счита, че в настоящият случай не е налице нарушаване на принципа „non bis in idem”.

Съгласно чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или *ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари*. Наложено наказание в законоустановения размер не е явно несправедливо, съответно е на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл. 12 от ЗАНН.

При съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, същите са издадени от компетентни длъжностни лица и в сроковете по чл. 34 ЗАНН, съществува правно единство между описаното като нарушение, текстово и цифрово, в акта и в наказателното постановление, при правилно приложение

на нарушената и санкционна разпоредба, поради което настоящият съдебен състав счита възраженията на касатора в тази насока за неоснователни.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил доказателствата и доводите на страните. В обхвата на проверката по чл. 218, ал. 2 от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл. 348, т. 1, т. 1 – 2 НПК вр. чл. 63в ЗАНН, касационните жалби следва да се отхвърлят, като оспореното с тях решение бъде оставено в сила съгласно чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК вр. чл. 63в ЗАНН.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение, същото следва да бъде уважено за сумата от 130 (сто и тридесет) лева, определена по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН,
Административен съд – София град, XV Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила Решение № 2492/05.07.2025 г., постановено по АНД № 5807/2024 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 17 състав.

ОСЪЖДА Д. С. К., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място],[жк], вх. Д, ет.4, ап. 104, да заплати на СДВР съдебни разноски по делото в размер на 130 /сто и тридесет/ лева.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: